

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobců: **A) Botanická zahrada hlavního města Prahy**, se sídlem Nádvoří 134, Praha 7, IČ 000 64 572, **B) Hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, IČ 000 64 581, oba žalobci zastoupení JUDr. Miroslavem Janstou, advokátem, se sídlem Těšnov 1, Praha 1, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad** (původně Ministerstvo zemědělství, Ústřední pozemkový úřad), se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, za účasti: **I) Ing. R.E., II) Ing. D.E.**, oba zast. JUDr. Petrem Medunou, advokátem, se sídlem Revoluční 23/1044, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Ústředního pozemkového úřadu, ze dne 3. 6. 2008 čj. 19688/08-13070,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobci se podanou žalobou domáhají přezkoumání rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Ústředního pozemkového úřadu, ze dne 3. 6. 2008, čj. 19688/08-13070, kterým bylo na základě odvolání žalobců změněno rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Praha (dále jen pozemkový úřad), ze dne 21. 4. 2008, č. j. PÚ 1161/08, a to tak, že výrok „nepovoluje obnovu řízení“ byla změněn na „zamítá žádost o obnovu řízení“.

Žalobci v žalobě uvádějí, že dne 3. 3. 2008 podal žalobce B) žádost o obnovu řízení sp. zn. PÚ 1302/06 a PÚ 956/07, založenou na tom, že žalobce B) se po skončení obou řízení dozvěděl o existenci čestného prohlášení původní oprávněné osoby ze dne 4. 12. 1995, kterým se tato osoba svého restitučního nároku na vydání předmětných nemovitostí vzdala.

Obnova řízení byla nejprve povolena, ale rozhodnutí o povolení obnovy řízení bylo k odvolání právních nástupců původní oprávněné osoby zrušeno. V novém řízení pak pozemkový úřad vázán rozhodnutím odvolacího orgánu obnovu řízení nepovolil. Žalobci podali proti tomuto rozhodnutí odvolání, které však nebylo úspěšné.

Žalobci namítají, že podmínky pro povolení obnovy řízení podle ustanovení § 100 správního řádu byly nesprávně posouzeny a že se odvolací orgán s mnohými argumenty žalobce B) obsaženými v jeho odvolání vůbec nevypořádal. Odvolací orgán se také nevypořádal s argumentem, že v řízení o povolení obnovy řízení nelze zasahovat do pravomocného rozhodnutí nad rámec skutečností uplatněných žadatelem, což znamená, že nelze znovu a odchýlně od pravomocných rozhodnutí posuzovat okruh oprávněných a povinných osob. Chybný je rovněž závěr odvolacího orgánu, podle kterého úkon učiněný vůči žalobci A) je vždy současně učiněn i vůči hlavnímu městu Praze, neboť hlavní město Praha je zřizovatelem žalobce A). Takováto premisa samozřejmě neplatí, neboť se jedná o dvě různé právnické osoby.

Nesprávná je rovněž argumentace, podle které čestné prohlášení není možno považovat za nově najevo vyšlý důkaz, neboť tento důkaz byl znám žalobci A) již v roce 1995. Žalobci odkazují na právní názor, podle něhož připuštění dříve neznámých skutečností nebo důkazů ve prospěch účastníka nebrání, když takové skutečnosti nebo důkazy mohl uplatnit jiný účastník řízení a z jakýchkoliv důvodů tak neučinil.

Žalobci dále nesouhlasí s názorem žalovaného, že čestné prohlášení není součástí správního spisu. Žalobci trvají na tom, že pokud účastník řízení doloží razítkem podatelný, že listina byla správnímu orgánu doručena, nelze jistě vycházet z toho, že mu doručena nebyla, s odůvodněním, že není ve spise.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že trvá na správnosti názoru vyjádřeného v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zejména zdůraznil, že podáním žaloby podle občanského soudního řádu k soudu se soud stává orgánem příslušným k projednání věci, o které předtím pravomocně rozhodl správní orgán. Po podané žalobě není správní orgán oprávněn provádět ve věci další řízení. Proto navrhl, aby byla podaná žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze vycházel z následujících skutečností podstatných pro rozhodnutí:

Pozemkový úřad rozhodnutím ze dne 3. 12. 2007, čj. PÚ 956/07 rozhodl tak, že pan J. U. (právní předchůdce osob zúčastněných na řízení I a II) je vlastníkem parcely parc. č. 1255 a 142 v k. ú. Troja. Rozhodnutím ze dne 31. 8. 2007, čj. PÚ 1302/06 rozhodl tak, že je vlastníkem pozemku parc. č. 1254/1 v k. ú. Troja.

Dne 3. 3. 2008 podal žalobce B) návrh na obnovu řízení ukončených oběma shora citovanými rozhodnutími pozemkového úřadu. Jako důvod obnovy řízení uvedl existenci prohlášení Q.S. (právního předchůdce J.U.) ze dne 4. 12. 1995, podle něhož odstupuje od restitučních nároků na výše uvedené pozemky.

O tomto návrhu bylo rozhodnuto pozemkovým úřadem nejprve rozhodnutím ze dne 10. 3. 2008 čj. PÚ 657/08 tak, že obnova řízení se povoluje. K odvolání J.U. bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím Ministerstva zemědělství, Ústředního pozemkového úřadu, ze dne 16. 4. 2008, čj. 14050/08-13070 a věc byla pozemkovému úřadu vrácena k novému rozhodnutí. V odůvodnění tohoto rozhodnutí vyslovil odvolací orgán závazný právní názor, podle něhož nelze obnovu řízení povolit s ohledem na probíhající soudní řízení podle části páté o. s. ř. Vázán tímto právním názorem pozemkový úřad rozhodnutím ze dne 21. 4. 2008, čj. PÚ 1161/08 rozhodl tak, že obnovu řízení nepovoluje. K odvolání obou žalobců rozhodlo Ministerstvo zemědělství, Ústřední pozemkový úřad, rozhodnutím ze dne 3. 6. 2008, čj. 19688/08-13070 tak, že výrok rozhodnutí pozemkového úřadu byl změněn z „nepovoluje obnovu řízení“ na „zamítá žádost o obnovu řízení“.

Žalobci podali dne 5. 8. 2008 proti tomuto rozhodnutí žalobu podle § 244 o. s. ř. u Obvodního soudu pro Prahu 7. Usnesením tohoto soudu ze dne 27. 10. 2010, čj. 52 C 157/2008-49 bylo řízení o této žalobě zastaveno a žalobci byli poučeni o tom, že se ochrany svých práv mohou domáhat prostřednictvím žaloby podané ve správním soudnictví. Toto usnesení nabylo právní moci dne 18. 12. 2010.

Proti rozhodnutí pozemkového úřadu ze dne 31. 8. 2007 čj. PÚ 1302/06 podali žalobci žalobu u Obvodního soudu pro Prahu 7, kde byla zapsána pod sp. zn. 30C 208/2007. Rozsudkem tohoto soudu ze dne 15. 5. 2013, čj. 30C 208/2007-236 bylo rozhodnutí pozemkového úřadu nahrazeno rozhodnutím, jímž se správní řízení o restitučním nároku, který uplatnil Q.S., zastavuje pro zpětvzetí tohoto návrhu. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 24. 4. 2014, čj. 24 Co 214/2013-275, byl výrok rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ve věci samé potvrzen. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 29. 5. 2014.

Proti rozhodnutí pozemkového úřadu ze dne 3. 12. 2007, čj. PÚ 956/07, podali žalobci žalobu podle § 244 o. s. ř. u Obvodního soudu pro Prahu 7, kde byla zapsána pod sp. zn. 29 C 49/2008. Toto řízení nebylo ke dni rozhodnutí v této věci dosud pravomocně ukončeno.

Žalobou napadené rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o obnovu řízení, vychází především z právního názoru, který byl vysloven již v předchozím (zrušujícím) rozhodnutí o odvolání, totiž že obnovu řízení není možno povolit za situace, kdy řízení ve věci se vede před soudem na základě žaloby podle § 244 o. s. ř. Kromě toho pak odvolací orgán vyslovuje názor, podle něhož čestné prohlášení Q.S. není možno považovat za nově najevo vyšlý důkaz, na jehož základě by bylo možno povolit obnovu řízení.

Je tedy zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí je založeno na dvou, na sobě víceméně nezávislých důvodech, které vedly správní orgány k zamítnutí žádosti o obnovu řízení, přičemž oba tyto důvody by jako důvod pro zamítnutí návrhu na obnovu řízení obstály (podle názoru správních orgánů) i každý samostatně. Aby mohla být žaloba proti takovému rozhodnutí úspěšná, museli by žalobci úspěšně zpochybnit oba důvody, na nichž je žalobou napadené rozhodnutí založeno. Soud však shledal, že žalobci v žalobě vůbec nezpochybňují názor žalovaného, podle něhož není možno obnovu řízení povolit kvůli souběžně probíhajícímu řízení soudnímu podle části páté o. s. ř.

Soud ve správním soudnictví (na rozdíl od řízení podle části páté o. s. ř.) přezkouvává žalobou napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, pouze v rozsahu včas uplatněných žalobních bodů. Zůstanou-li některé rozhodovací důvody správních orgánů nezpochybněny, soud nemůže sám za žalobce zkoumat správnost těchto důvodů. Soud se může zabývat toliko konkrétními námitkami směřujícími proti konkrétním závěrům, které učinil žalovaný. Za řádnou žalobní námitku nelze považovat „překopírování“ textu odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. To vyplývá ze samotné povahy řízení před správním soudem, jehož úkolem je přezkouvat rozhodnutí správních orgánů. Je v první řadě

povinností správních orgánů, aby se vyrovnaly se všemi návrhy a námitkami, které žalobce v průběhu správního řízení uplatnil, soud pak přezkoumává (v mezích uplatněných žalobních bodů) způsob, jak se s těmito námitkami správní orgány vyrovnaly. Žalobce tedy nemůže v žalobě jen odkázat např. na podané odvolání, ale musí uvést, v čem spatřuje nesprávnost způsobu, jakým se s odvolacími námitkami žalovaný vyrovnal, příp. musí uvést, proč považuje způsob, jakým se odvolací orgán s odvolacími námitkami vyrovnal, za nedostatečný. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 čj. 4 As 3/2008-78).

Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58).

V daném případě lze z rozhodnutí zřetelně vyčíst právní názor, podle něhož není možné povolit obnovu správního řízení za situace, kdy ve vztahu k těmto rozhodnutím probíhá řízení podle páté části o. s. ř. Tento názor vychází z premisy, že podáním takové žaloby se věc přesouvá z pravomoci správních orgánů do pravomoci soudů a správní orgány tak nemají pravomoc o obnově řízení vůbec rozhodovat. K tomu lze dodat i to, že obnova řízení je institutem, který má sloužit především k nápravě skutkových omylů, k nimž došlo ve správním řízení. Soud rozhodující o žalobě podle páté části o. s. ř. však není skutkovým stavem, jak byl zjištěn správním orgánem, nijak vázán a případné skutečnosti nově najevo vyšlé tak mohou být v plném rozsahu zohledněny v tomto soudním řízení. To ostatně dokládá i projednávaný případ, kdy soudy skutečně nově najevo vyšlý důkaz zohlednily a na jeho základě bylo jedno ze správních rozhodnutí v plném rozsahu nahrazeno rozhodnutím soudu. Uvedený právní názor správních orgánů je tak zcela logický, po formální stránce mu soud nemá co vytknout. Žalobci pak v žalobě pouze obecně uvádějí, že žalobce B) správnost tohoto právního názoru v odvolání zpochybnil. Toto strohé konstatování však nelze ve světle toho, co bylo uvedeno výše, považovat za řádně uplatněnou žalobní námitku. Za situace, kdy žalobci uvedený závěr relevantními argumenty nezpochybňují, nepřísluší ani soudu přezkoumávat věcnou správnost tohoto názoru.

Ačkoli tedy některým tvrzením žalobců, jimiž byla žaloba odůvodněna, zdejší soud přisvědčil v již zmíněném rozsudku ze dne 24. 4. 2014, čj. 24 Co 214/2013-275, přesto mu nezbylo než podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout, neboť nejméně jeden z důvodů pro zamítnutí návrhu na obnovu řízení, který je obsažen v žalobou napadeném rozhodnutí, zůstal žalobou nezpochybněn a v soudním přezkumu tedy obstál.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. července 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu